

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2008. gada 15. oktobrī*

Lieta T-345/05

Ashley Neil Mote, Eiropas Parlamenta deputāts, ko pārstāv Dž. Lofthaus [J. Lofthouse]
un K. Heiss [C. Hayes], *barristers*, un M. Monana [M. Monan], *solicitor*,

prasītājs,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv H. Kriks [H. Krück], D. Mūrs [D. Moore] un M. Vindiša
[M. Windisch], pārstāvji,

atbildētājs,

par lūgumu atcelt Parlamenta 2005. gada 5. jūlija lēmumu par prasītāja parlamentārās
imunitātes atcelšanu.

* Tiesvedības valoda — angļu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*]
un L. Trišo [*L. Truchot*] (referents),

sekretāre K. Poheca [*K. Pohec*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 21. februāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 1965. gada 8. aprīļa Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās, kas pievienots Līgumam par vienotas Eiropas Kopienu Padomes un vienotas Eiropas Kopienu Komisijas izveidi (OV 1967, 152, 13. lpp.) (turpmāk tekstā — “Protokols”), III nodaļā ir noteikts:

“III nodaļa

Eiropas Parlamenta locekļi [deputāti]

8. pants

Eiropas Parlamenta [deputātiem], kas dodas uz Eiropas Parlamenta sanāksmes vietu vai prom no tās, nepiemēro nekādus administratīvus vai citādus brīvas pārvietošanās ierobežojumus.

[..]

9. pants

Attiecībā uz Eiropas Parlamenta [deputātiem] nevar veikt izmeklēšanas darbības, viņus aizturēt vai uzsākt tiesvedību sakarā ar viedokli, ko viņi pauduši, vai balsojumu, ko viņi veikuši, pildot pienākumus.

10. pants

Eiropas Parlamenta sesijās tā [deputātiem] ir:

- a) savā valstī — imunitāte, ko piešķir attiecīgās valsts parlamenta [deputātiem];

b) visās citās dalībvalstīs — imunitāte attiecībā uz aizturēšanu un tiesvedību.

Imunitāte tāpat attiecas uz Eiropas Parlamenta [deputātiem], kamēr viņi dodas uz Eiropas Parlamenta sanāksmes vietu un prom no tās.

Ja Eiropas Parlamenta [deputātu] aiztur pārkāpuma izdarīšanas laikā, viņš nevar atsaukties uz imunitāti, un tā neliedz Eiropas Parlamentam izmantot tiesības kādam no tā [deputātiem] atņemt imunitāti.”

Prāvas priekšvēsture

- 2 Ešlijs Neils Mote [*Ashley Neil Mote*], Apvienotās Karalistes pilsonis, laikā no 1996. līdz 2002. gadam bija saņēmis dažādus valsts pabalstus. Kopš 2003. gada novembra pret viņu ir uzsākts kriminālprocess ar pamatojumu, ka šie pabalsti ir iegūti, pamatojoties uz nepatiesām deklarācijām. 2004. gada janvārī viņam tika nosūtīta pavēste, 2004. gada 27. aprīlī viņš tika saukts pie kriminālatbildības un 2004. gada 10. jūnijā izsniegts apsūdzības raksts un lietas kopsavilkums.
- 3 Pēc ievēlēšanas Eiropas Parlamentā 2004. gada jūnijā prasītājs iesniedza pieteikumu par notiekošā kriminālprocesa apturēšanu, atsaucoties uz viņa Eiropas Parlamenta deputāta privilēģijām un imunitāti. 2004. gada 25. novembrī *Chichester Crown Court* (Čičesteras Karaliskā tiesa) pieņēma lēmumu par procesa apturēšanu. Šī tiesa uzskatīja,

ka Motem piemērotā atbrīvošana pret drošības naudu ir Eiropas Parlamenta deputāta brīvas pārvietošanās ierobežojums un līdz ar to pretrunā Protokola 8. pantam.

4 Ar 2005. gada 3. februāra pieteikumu *Attorney General* (Anglijas un Velsas ģenerālprokurors) lūdza Parlamentu:

— apstiprināt, ka pret prasītāju ierosinātais kriminālprocess nav pretrunā Protokolam un it īpaši tā 8. pantam;

— gadījumā, ja Mote var izmantot privilēģijas un imunitāti saskaņā ar Protokolu, atcelt šīs privilēģijas vai imunitāti.

5 Pieteikums tika nosūtīts Parlamenta Juridiskajai komitejai (turpmāk tekstā — “Juridiskā komiteja”), kur tas tika apspriests 2005. gada 21. aprīļa, 24. maija un 20. jūnija sēdēs. Juridiskās komitejas rīkotajā 2005. gada 24. maija sēdē Moti pārstāvēja cits Eiropas Parlamenta deputāts. Iesniegumā, kas komitejai tika iesniegts tajā pašā dienā (turpmāk tekstā — “iesniegums”), viņš aicināja noraidīt pieteikumu par imunitātes atcelšanu.

6 2005. gada 20. jūnijā Juridiskā komiteja vienbalsīgi pieņēma ziņojumu, iesakot Parlamentam atcelt Motes imunitāti (turpmāk tekstā — “ziņojums”). Šajā ziņojumā tika izklāstīti motīvi un priekšlikums Eiropas Parlamenta lēmumam.

- 7 Ar 2005. gada 5. jūlija lēmumu Parlamenta plenārsēdē tika nolemts imunitāti atcelt un noteikts, ka lēmums un ziņojums ir jānosūta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes kompetentajai iestādei (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).
- 8 Pamatojoties uz Parlamenta lēmumu par Motes imunitātes atcelšanu, Apvienotās Karalistes prokuratūra vērsās *High Court of Justice (England & Wales)* (Augstākā tiesa (Anglija un Velsa)), lai panāktu kriminālprocesa apturēšanas atcelšanu. Ar 2006. gada 17. oktobra lēmumu šī tiesa nolēma atjaunot pret prasītāju ierosināto procesu.
- 9 2007. gada 4. maijā prasītājs iesniedza pieteikumu par viņa imunitātes un privilēģiju aizsardzību, ko Parlaments noraidīja ar 2007. gada 10. jūlija lēmumu.
- 10 Ar 2007. gada 17. augusta spriedumu *Portsmouth Crown Court* (Portsmutas Karaliskā tiesa) atzina Moti par vainīgu un pēc tam ar 2007. gada 4. septembra spriedumu piesprieda viņam brīvības atņemšanu uz deviņiem mēnešiem. *Court of Appeal (England & Wales)* (Apelācijas tiesa (Anglija un Velsa)) ar 2007. gada 21. decembra spriedumu noraidīja visus pret 17. augusta spriedumu izvirzītos apelācijas pamatus, izņemot vienu. 2008. gada 18. janvārī prasītājs iesniedza pieteikumu, lai viņam atļautu iesniegt apelācijas sūdzību.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 11 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 5. septembrī, prasītājs cēla šo prasību.

- 12 2005. gada 3. novembrī prasītājs lūdza nodrošināt viņam anonimitāti pamata tiesvedībā, ko viņam piešķīra 2005. gada 14. novembrī. Saņemot lietas dalībnieku apsvērumus 2008. gada 21. februāra tiesas sēdē, septītās palātas priekšsēdētājs anonimitāti atcēla.

- 13 Ar pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 28. decembrī, prasītājs lūdza apturēt apstrīdētā lēmuma piemērošanu saskaņā ar EKL 225. panta 1. punktu, 242. un 243. pantu. Ar 2007. gada 16. marta rīkojumu Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs šo pieteikumu noraidīja.

- 14 Ar pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kas iesniegts 2007. gada 8. maijā, prasītājs no jauna lūdza apturēt apstrīdētā lēmuma piemērošanu. Šis pieteikums tika noraidīts ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 27. jūnija rīkojumu.

- 15 2007. gada 29. augustā prasītājs iesniedza trešo pieteikumu par pagaidu noregulējumu ar tādu pašu pamatojumu, kas tika noraidīts ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2007. gada 22. novembra rīkojumu.

16 Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;

- katrā ziņā atzīt lēmumu par spēkā neesošu attiecībā uz tādas privilēģijas atcelšanu, kas ir noteikta Protokola 8. pantā, jo lēmumā ir minēta tikai imunitāte;

- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Eiropas Parlamenta prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- galvenokārt, noraidīt prasību kā nepieņemamu;

- pakārtoti, noraidīt prasību kā nepamatotu;

- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par pieņemamību

- 18 Parlaments lūdz atzīt prasību par nepieņemamu ar pamatojumu, ka lēmums par imunitātes atcelšanu prasītāju neskar tieši ĒKL 230. panta ceturrtās daļas nozīmē, it īpaši tādēļ, ka šāds lēmums adresātam atstāj rīcības brīvību.
- 19 Savas prasības pieņemamības pamatojumam Mote norāda, ka, lai gan privilēģijas un imunitāte ir saistītas ar Kopienām, tās saskaņā ar Parlamenta Reglamenta (OV 2005, L 44, 1. lpp.) 5. pantu attiecas arī uz Parlamenta deputātiem, un līdz ar to visi lēmumi par privilēģijām un imunitāti tieši skar attiecīgo Parlamenta deputātu.
- 20 Vispirms ir jānoskaidro, vai 2005. gada 5. jūlija lēmums par parlamentārās imunitātes atcelšanu ir apstrīdams lēmums.
- 21 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Eiropas Kopiena pamatojas uz tiesiskumu, jo ne šīs Kopienas dalībvalstis, ne iestādes nevar izvairīties no tā, ka tiek uzraudzīta to pieņemto tiesību aktu atbilstība galvenajai konstitucionālajai hartai — Līgumam un ka ar Līgumu izveido pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmu, kura paredzēta, lai Tiesai ļautu pārbaudīt iestāžu pieņemto tiesību aktu likumību (Tiesas 1986. gada 23. aprīļa spriedums lietā 294/83 *Les Verts/Parlaments*, *Recueil*, 1339. lpp., 23. punkts, un 1993. gada 23. marta spriedums lietā C-314/91 *Weber/Parlaments*, *Recueil*, I-1093. lpp., 8. punkts; Pirmās instances tiesas 2001. gada 2. oktobra spriedums

apvienotajās lietās T-222/99, T-327/99 un T-329/99 *Martinez u.c./Parlaments, Recueil, II-2823*. lpp., 48. punkts). Tiesa atzina arī, ka Parlamenta akti principā nav tādi, par kuriem nevar celt prasību tos atcelt (iepriekš minētais spriedums lietā *Les Verts/Parlaments*, 24. punkts).

- 22 Saskaņā ar EKL 230. panta pirmo daļu Tiesa pārbauda tādu Parlamenta tiesību aktu likumību, kas pieņemti, lai radītu tiesiskas sekas *vis-à-vis* trešām personām un šajā sakarā izšķir divas aktu kategorijas.
- 23 Prasību atcelt tiesību aktu nevar celt par tādiem Parlamenta aktiem, kas attiecas vienīgi uz tā iekšējo darba organizāciju (Tiesas 1986. gada 4. jūnija rīkojums lietā 78/85 *Groupe des droites européennes/Parlaments, Recueil, 1753*. lpp., 11. punkts, un 1990. gada 22. maija rīkojums lietā C-68/90 *Blot* un *Front national/Parlaments, Recueil, I-2101*. lpp., 11. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Weber/Parlaments*, 9. punkts).
- 24 Šajā kategorijā ietilpst Parlamenta tiesību akti, kas vai nu nerada tiesiskas sekas, vai arī rada tiesiskas sekas vienīgi Parlamenta ietvaros attiecībā uz tā darba organizāciju, un uz tiem attiecas pārbaudes procedūras, kas ir noteiktas Parlamenta Reglamentā (iepriekš minētie spriedumi lietā *Weber/Parlaments*, 10. punkts, un apvienotajās lietās *Martinez u.c./Parlaments*, 52. punkts).
- 25 Savukārt Kopienu tiesā var apstrīdēt Parlamenta tiesību aktus, kas rada vai ir paredzēti, lai radītu tiesiskas sekas trešām personām, vai, citiem vārdiem sakot, aktus, kuru tiesiskās sekas pārsniedz iestādes iekšējās darba organizācijas ietvarus (iepriekš minētie spriedumi lietā *Weber/Parlaments*, 11. punkts, un apvienotajās lietās *Martinez u.c./Parlaments*, 53. punkts).

- 26 Pirmās instances tiesa ir atgādinājusi, ka Parlamenta deputāti, kas ir pilnvaroti kā Kopienā apvienoto valstu tautu pārstāvji, attiecībā uz tiesību aktu, ko pieņēmis Parlaments un kas rada tiesiskas sekas attiecībā uz minēto pilnvaru izmantošanas nosacījumiem, ir uzskatāmi par trešām personām EKL 230. panta pirmās daļas izpratnē (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Martinez u.c./Parlaments*, 61. punkts).
- 27 Runājot it īpaši par privilēģijām un imunitāti, ko Protokols piešķir Eiropas Kopienām, tām ir tikai funkcionāls raksturs tādā ziņā, ka to mērķis ir novērst šķēršļus Kopienų darbībai un neatkarībai (Tiesas 1989. gada 11. aprīļa rīkojums lietā 1/88 SA *Générale de Banque/Komisija*, *Recueil*, 857. lpp., 9. punkts, un 1990. gada 13. jūlija rīkojums lietā C-2/88 IMM *Zwartveld u.c.*, *Recueil*, I-3365. lpp., 19. punkts).
- 28 Lai gan privilēģijas un imunitāte tika piešķirtas vienīgi Kopienų interesēs, tās tomēr tika skaidri piešķirtas Kopienų iestāžu ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, kā arī Parlamenta deputātiem. Fakts, ka privilēģijas un imunitāte ir paredzētas Kopienų sabiedriskajās interesēs, pamato iestādēm piešķirtās pilnvaras vajadzības gadījumā atcelt imunitāti, bet tas nenozīmē, ka šīs privilēģijas un imunitāte ir tikušas piešķirtas Kopienai, nevis tieši tās ierēdņiem, pārējiem darbiniekiem un Parlamenta deputātiem. Tādēļ Protokols attiecīgajām personām rada subjektīvas tiesības, kuru ievērošana tiek nodrošināta ar EKL 230. pantā paredzētajām tiesībām celt prasību (skat. pēc analogijas Tiesas 1960. gada 16. decembra spriedumu lietā 6/60 *Humblet/Belģijas valsts*, *Recueil*, 1125. lpp.).
- 29 Jāatzīst, ka lēmums, ar kuru Parlaments atceļ kāda sava deputāta imunitāti, rada tiesiskas sekas, kas pārsniedz tā iekšējās organizācijas ietvarus, tādēļ ka tas pret minēto Parlamenta deputātu ļauj ierosināt procesu par attiecīgajiem faktiem.

- 30 Attiecīgā Parlamenta deputāta mandāta īstenošanas apstākļus ietekmē šāds lēmums, kas ļauj ierosināt vai turpināt kriminālprocesu pret šo parlamentārieti un vajadzības gadījumā veikt tādus brīvību ierobežojošus pasākumus, kas var kavēt viņa parlamentārā mandāta īstenošanu. Šajā gadījumā, pamatojoties uz apstrīdēto lēmumu, Apvienotās Karalistes prokuratūra varēja pieprasīt un panākt atbilstoši *High Court of Justice (England & Wales)* 2006. gada 17. oktobra rīkojumam pret Moti ierosinātā kriminālprocesa apturēšanas atcelšanu.
- 31 Apstrīdētais lēmums tādēļ ir jāuzskata par tiesību aktu, kurš rada vai kura mērķis ir radīt tiesiskas sekas attiecībā uz trešām personām. No tā izriet, ka saskaņā ar kritērijiem, ko Tiesa noteikusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Weber/Parlaments*, tas var būt Kopienų tiesas likumības pārbaudes priekšmets saskaņā ar EKL 230. panta pirmo daļu.
- 32 Attiecībā uz iebildi par prasības nepieņemamību, ko Parlaments izvirzījis, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu, jākonstatē, ka Parlaments atzīst, ka prasītājs ir skarts individuāli, taču apstrīd, ka viņš ir skarts tieši.
- 33 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tieša skaršana nozīmē, ka apstrīdētais Kopienų pasākums tieši rada sekas attiecībā uz indivīda tiesisko stāvokli un nepieļauj nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, kas ir pavisam automātiska un izriet vien no Kopienų tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (skat. Tiesas 1998. gada 5. maija spriedumu lietā *C-404/96 P Glencore Grain/Komisija, Recueil*, I-2435. lpp., 41. punkts un tajā minētā judikatūra; 2004. gada 29. jūnija spriedumu lietā *C-486/01 P Front national/Parlaments, Krājums*, I-6289. lpp., 34. punkts, un 2006. gada 2. maija spriedumu lietā *C-417/04 P Regione Siciliana/Komisija, Krājums*, I-3881. lpp., 28. punkts).

- 34 Šajā gadījumā Protokola 9. un 10. pantā paredzētā imunitāte Parlamenta deputātus aizsargā pret noteiktiem pasākumiem, kas var ierobežot viņu pienākumu izpildi tāpēc, ka lēmums par imunitātes atcelšanu groza Parlamenta deputāta tiesisko situāciju, jo, izbeidzot vien šādu aizsardzību, tiek atjaunots viņa tādas personas statuss, kas ir pakļauta dalībvalsts tiesībām, un tādējādi bez jebkādiem starpnoteikumiem tiek atļauts uz viņu attiecināt šajās valsts tiesībās noteiktus pasākumus, it īpaši aizturēšanu un tiesvedību. No tā izriet, ka apstrīdētais lēmums prasītāju skar tieši.
- 35 Pēc imunitātes atcelšanas valsts iestādēm uzticētajai rīcības brīvībai saistībā ar procesa, kas ierosināts pret Parlamenta deputātu, atjaunošanu vai izbeigšanu nav nekādas ietekmes uz šīs personas tiesiskās situācijas tiešu skaršanu, jo no lēmuma par imunitātes atcelšanu izrietošās sekas ir ierobežotas ar tādas aizsardzības izbeigšanu, kas viņam nodrošināta kā Parlamenta deputātam, neparedzot papildu ieviešanas pasākumus.
- 36 No iepriekš minētā izriet, ka prasība atcelt tiesību aktu ir jāatzīst par pieņemamu.

Par lietas būtību

- 37 Prasības atcelt tiesību aktu pamatojumam Mote izvirza četrus pamatus. Ar pirmo pamatu, kas saistīts ar kļūdu tiesību piemērošanā, prasītājs apgalvo, ka Parlamentam esot vajadzējis konstatēt, ka ir pārkāpta ar Protokola 8. pantu piešķirta privilēģija. Otro pamatu veidu divas daļas. Pirmā no tām ir balstīta uz Parlamenta Reglamenta pārkāpumu saistībā ar viedokli, ko Parlaments izteicis par procesu, kas ierosināts pret Moti. Atbilstoši otrajai daļai prasītājs apgalvo, ka Parlaments nav pienācīgi un pilnīgi ņēmis vērā faktus un argumentus, ko viņš ir iesniedzis Juridiskajai komitejai. Trešais pamats ir saistīts ar apstrīdētā lēmuma pilnīga un atbilstīga pamatojuma nenorādīšanu.

Pēdējais pamats ir saistīts ar lēmuma nesaprātīgo un nesamērīgo raksturu. Kā uzskata prasītājs, pamatojoties uz viņa izvirzītajiem argumentiem, viņa imunitātes atcelšanu vajadzēja noraidīt.

Par kļūdu tiesību piemērošanā

Lietas dalībnieku argumenti

- ³⁸ Prasītājs apgalvo, ka apstrīdētais lēmums tiesiski ir kļūdains, jo Parlamentam esot vajadzējis konstatēt privilēģijas, kas uz viņu attiecoties saskaņā ar Protokola 8. pantu, pārkāpumu. Jānošķir ir 8. pantā atzītā privilēģija par Parlamenta deputātu brīvu pārvietošanos un 10. pantā noteiktā imunitāte, kas attiecas uz šo personu neaizskaramību tiesvedības gadījumā. Šajā lietā Apvienotās Karalistes krimināltiesībās paredzētā atbrīvošana pret drošības naudu aizskar 8. pantā paredzēto privilēģiju, jo apsūdzētajam ir jānodrošina sava klātbūtne valsts tiesā. Tādēļ viņa dalība Parlamenta sēdēs, kā arī komiteju darbā ir atkarīga no tiesneša rīcības brīvības, kas esot Parlamenta deputātu brīvas pārvietošanās ierobežojums un Parlamenta neatkarības aizskārums neatkarīgi no Apvienotās Karalistes tiesu iestāžu paustās gribas sadarboties. Pamatojoties uz šādu 8. panta interpretāciju, *Chischester Crown Court* apturēja kriminālprocesu, gaidot Parlamenta atbildi uz pieteikumu par imunitātes atcelšanu. Pieņemot atšķirīgu 8. panta interpretāciju ziņojuma motīvu izklāsta daļā un nelemjot par privilēģijas atcelšanu, Parlaments esot pieļāvis kļūdu tiesību piemērošanā.

- 39 Parlaments uzskata, ka šis pamats nav pamatots. Tas skaidro, ka vienīgi atbildējis uz pieteikumu par imunitātes atcelšanu. Tas precizē, ka motīvu izklāsts katrā ziņā neatspoguļo Parlamenta kā iestādes nostāju, un izklāsta savu interpretāciju par Protokola 8. un 10. pantu, uzsverot šo noteikumu funkcionālo raksturu.
- 40 Kā norāda Parlaments, Protokola 8. pants, pieņemts laikā, kad pārvietošanās Kopienās nebija tik viegla kā šodien, būtībā paredz novērst visa veida administratīvus, policijas vai muitas šķēršļus attiecībā uz Parlamenta deputātu pārvietošanos. Tas pats par sevi nenodrošina imunitāti tieslietās. Protokola 10. pants kā tāds paredz Parlamenta deputātu neaizskaramību par darbībām, ko viņi veikuši savas valsts teritorijā vai citas dalībvalsts teritorijā, kas nav saistītas ar viedokli vai balsojumu, pildot pienākumus, uz ko attiecas 9. pants. Turklāt 10. pants parlamentāriešiem nodrošina imunitāti, kamēr viņi dodas uz Parlamenta sanāksmes vietu vai atgriežas no tās. Šie noteikumi būtu lieki, ja ar 8. pantu piešķirtās privilēģijas varētu radīt šķērsli tiesu procesiem. Parlaments piebilst, ka nevienu 8. pantā atzītu privilēģiju nevar atcelt, pamatojoties uz 10. pantu.
- 41 Runājot par valsts tiesas iespēju radīt šķēršļus Eiropas Parlamenta darbībai, ja šī tiesa varētu kontrolēt prasītāja pārvietošanos, Parlaments atgādina, ka dalībvalstu un Kopieniu iestāžu attiecības reglamentē lojālas sadarbības princips atbilstoši EKL 10. pantam. Valsts tiesu iestāžu pienākums ir pēc iespējas atbalstīt Kopieniu iestāžu sekmīgu darbību un ievērot to prerogatīvas, kā to darīja Apvienotās Karalistes tiesa, jo pretējā gadījumā dalībvalstij būtu jāatbild Kopieniu tiesā.
- 42 Prasītājs atzīst, ka Kopieniu privilēģijām un imunitātei visupirms ir funkcionāls raksturs, un apstrīd, ka viņš jebkad 8. panta noteikumus būtu pielīdzinājis absolūtai imunitātei pret kriminālprocesu. Tomēr viņš paskaidro, ka uztur argumentu par to, ka ar 8. pantu piešķirtā privilēģija ir jāinterpretē kā vispārēja un ka īpašos apstākļos tā var radīt šķērsli

procesiem, kuri pēc būtības ietver brīvību ierobežojošus pasākumus. Šī privilēģija novēršot iejaušanos parlamentārieša pienākumu pildīšanā pilnīgi citā veidā nekā 10. panta noteikumi.

- 43 Parlaments uzskata, ka Motes piedāvātā 8. panta interpretācija ir jānoraida, jo aizliegums ierobežot parlamentārieša pārvietošanos nevar radīt lielāku aizsardzību nekā ar 10. pantu piešķirtā imunitāte. Šajā gadījumā parlamentārietim piešķirtā imunitāte būtu absolūta, jo privilēģiju atšķirībā no imunitātes atcelt nevar.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 44 Prasītājs pārmet Parlamentam, ka tas nav konstatējis, ka viņu aizsargāja Protokola 8. pantā paredzētā privilēģija un ka šī privilēģija tika pārkāpta, ierosinot pret viņu procesu, lai gan šis jautājums ir jāizskata Parlamentam nevis valsts tiesai, lemjot par tiesu procesa radīto risku ierobežot Parlamenta deputāta pienākumu izpildi.

- 45 Protokola 10. panta pēdējā daļā ir noteikts, ka imunitāte neliedz Eiropas Parlamentam izmantot tiesības atcelt kāda sava deputāta imunitāti, un no šīs normas izriet, ka Parlamenta kompetencē ir lemt par pieteikumu par parlamentārieša imunitātes atcelšanu. Parlamenta Reģlamenta 6. un 7. pants šos noteikumus papildina, precizējot imunitātes atcelšanas procedūras normas.

- 46 Turpretī ne Protokolā, ne Parlamenta iekšējā Reglamentā nav normu, kurās Parlaments būtu noteikts kā kompetentā iestāde, lai konstatētu Protokola 8. pantā paredzētās privilēģijas esamību.
- 47 Turklāt jānorāda, ka Protokola 8. un 10. pantam nav vienādas piemērojamības.
- 48 Tiesa ir nospriedusi, ka Protokola 8. panta pirmās daļas iedarbība ir aizliegums dalībvalstīm radīt administratīvus ierobežojumus, it īpaši savā nodokļu praksē, Parlamenta deputātu pārvietošanās brīvībai (Tiesas 1981. gada 15. septembra spriedums lietā 208/80 *Bruce of Donington, Recueil*, 2205. lpp., 14. punkts). Kā tas ir precizēts minētajā noteikumā, privilēģija nodrošina Parlamenta deputātu brīvu pārvietošanos uz Parlamenta sanāksmes vietu un prom no tās.
- 49 Tomēr svarīgi ir uzsvērt — lai gan Protokola 8. panta pirmajā daļā, saskaņā ar kuru nepiemēro administratīvus “vai citādus” ierobežojumus, šie ierobežojumi nav uzskatīti izsmeltoši, tie ierobežojumi neietver tādus, kas izriet no tiesu procesiem, tāpēc ka pēdējiem ir piemērojams 10. pants, ar kuru ir noteikts imunitātes tiesiskais regulējums, kas ir ārpus 9. panta īpašās piemērojamības attiecībā uz parlamentāriešu balsojumu vai viedokli pienākumu pildīšanas laikā. Protokola 10. panta pirmās daļas b) punktā skaidri ir minēts, ka Parlamenta deputāts visu citu dalībvalstu teritorijā Parlamenta sesijas laikā ir atbrīvots no tiesvedības. Tāpat saskaņā ar Protokola 10. panta pirmās daļas a) punktu Parlamenta deputātam attiecīgajā laikā savas valsts teritorijā ir tāda pati imunitāte, kā savas valsts parlamenta deputātiem, no kurām dažās valstīs parlamentārieši ir pasargāti no iespējamiem tiesu procesiem. Visbeidzot 10. panta otrajā daļā ir paredzēts, ka imunitāte tāpat attiecas uz Parlamenta deputātiem, kamēr viņi dodas uz Parlamenta sanāksmes vietu un prom no tās. Šāda noteikuma esamība, kas, tāpat kā Protokola 8. panta pirmā daļa, Parlamenta deputātus aizsargā pret viņu brīvas pārvietošanās aizskārumu, apstiprina, ka šajā pēdējā noteikumā minētie ierobežojumi neaptver visus

iespējamos Parlamenta deputāta brīvas pārvietošanās aizskārumus un, kā par to liecina iepriekš izskatītie 10. panta noteikumi, ka uz tiesas procesiem attiecas šajā pēdējā pantā noteiktā tiesiskā sistēma.

50 Protokola 10. panta mērķis ir nodrošināt Parlamenta deputātu neatkarību, lai uz viņiem Parlamenta sesiju laikā netiktu izdarīts spiediens, kas izpaužas kā aresta vai tiesvedības draudi (Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2000. gada 2. maija rīkojums lietā T-17/00 R *Rothley* u.c./Parlaments, *Recueil*, II-2085. lpp., 90. punkts).

51 Protokola 8. panta uzdevums ir aizsargāt Parlamenta deputātus pret tādiem brīvas pārvietošanās ierobežojumiem, kas nav saistīti ar tiesvedībām.

52 Tā kā netika apgalvots, ka risku aizskart Motes parlamentāro pienākumu izpildi radīja cita veida ierobežojumi, nevis tādi, kas izrietēja no viņa izcelsmes valsts tiesu iestāžu ierosinātā procesa, jākonstatē, ka Parlaments, nolēmdams atcelt Motes imunitāti, neizskatot nedz jautājumu par viņam kā Parlamenta deputātam piešķirto privilēģiju, nedz par 8. panta pārkāpumu šajā gadījumā, nav pieļāvis kļūdu tiesību piemērošanā.

53 No iepriekš minētā izriet, ka pamats ir jānoraida.

Par Juridiskās komitejas viedokļa paušanu par kriminālvajāšanas nepieciešamību, pārkāpjot Parlamenta Reglamentu, un par faktu un argumentu taisnīgu un pilnīgu neņemšanu vērā

Lietas dalībnieku argumenti

54 Prasītāja izvirzīto pamatu veido divas daļas.

— Par pirmo daļu, kas ir saistīta ar Parlamenta Reglamenta pārkāpumu un viedokļa izteikšanu par kriminālvajāšanas nepieciešamību

55 Prasītājs apgalvo, ka saskaņā ar Parlamenta Reglamenta 7. panta 7. punktu Juridiskā komiteja nedrīkstēja savā ziņojumā izteikties par kriminālvajāšanas nepieciešamību, kas pret viņu tika veikta. Šī noteikuma pārkāpums ietekmējot apstrīdētā lēmuma likumību. Viņš piebilst, ka Parlamenta viedoklis tajā pašā ziņojumā ir izteikts bez jebkādam atsaucēm uz viņa apsvērumiem par šo jautājumu.

56 Parlaments iebilst, ka pamats ir acīmredzami nepamatots. Tas apgalvo, ka tikai ziņotājs bija atbildīgs par ziņojumā minēto motīvu izstrādi un ka viņa izteikto atzinumu nevar izmantot, lai apstrīdētu Parlamenta pieņemot rezolūciju. Katrā ziņā ziņotāja izmantotā kvalifikācija attiecas nevis uz kriminālvajāšanas pamatotību, bet gan uz tās pamatoto raksturu.

— Par otro daļu, kas ir saistīta ar faktu un argumentu taisnīgu un pilnīgu neņemšanu vērā

57 Prasītājs apgalvo, ka Juridiskās komitejas ziņojumā nekas neliecina, ka tā un līdz ar to Parlaments būtu efektīvi un pienācīgi izvērtējusi prasītāja argumentus pēc būtības. Šāds trūkums radot šķērslī prasītāja tiesībām iepazīties ar Juridiskās komitejas secinājumiem un tādēļ padarot lēmumu par spēkā neesošu.

58 Parlaments šo pamatu vērtē kā nepamatotu. Tas atgādina, ka saskaņā ar Parlamenta Reglamenta 7. panta 3. punktu Motem bija iespēja sniegt paskaidrojumus Juridiskajā komitejā, kur viņu 2005. gada 24. maijā pārstāvēja cits Parlamenta deputāts. Tas apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma preambulā šī noklausīšanās ir skaidri minēta.

Pirmās instances tiesas vērtējums

— Par pirmo pamata daļu

59 Ievadā ir jākonstatē, ka, ievērodams tā Juridiskās komitejas izteikto priekšlikumu par Motes imunitātes atcelšanu un atsaukdamies uz šīs komitejas ziņojumu apstrīdētajā lēmumā, neizsakot nekādas iebildes par minētajā dokumentā norādītajiem motīviem,

Parlaments ziņojuma motīvus pieņēmis par saviem. No tā izriet, ka šī pamata pirmajā daļā formulētā kritika ir jāvērtē kā tāda, kas ir vērsta pret apstrīdētā lēmuma motīviem.

- 60 Parlamenta Reglamenta 7. panta 7. punktā ir noteikts, ka “[..] [Juridiskā komiteja] nekādā gadījumā neizsakās par deputāta vainīgumu vai nevainīgumu un par to, vai ir nepieciešama kriminālvajāšana par uzskatiem vai darbībām, kas deputātam piedēvēti, pat tad ne, ja pieprasījuma izskatīšana ļauj komitejai iegūt detalizētas ziņas par lietas materiāliem”.
- 61 Jāizvērtē, vai Juridiskā komiteja savā ziņojumā bija pieņēmusi nostāju ierosinātā procesa atbalstam un izteikusi atzinumu par Motes vainīgumu. Ziņojuma II2. punktā ziņotājs vispirms konstatē izmeklēšanas materiālu “pamatoto” raksturu. Šis vērtējums, kas pauž ziņotāja viedokli par kriminālvajāšanas, kas ierosināta pret Moti, pietiekami pamatoto raksturu, nav pielīdzināms atzinumam, kas attiecas uz viņa vainīgumu vai kriminālvajāšanas nepieciešamību. Turklāt tas pats attiecas uz vienkārši objektīvu ziņotāja konstatējumu II3. punktā par attiecīgā soda smagumu Apvienotajā Karalistē un šādu sodu esamību vairumā dalībvalstu. Visbeidzot, apstiprinādams tajā pašā punktā, ka “kriminālprocess jau, šķiet, norit”, ziņotājs ir vienkārši norādījis, ka tas ir tālākā stadijā, kam jāseko tiesas sēdei, iepriekš neizlemdams procesa iznākumu.
- 62 No iepriekš minētā izriet, ka Parlamenta Reglamenta 7. pants nav pārkāpts un ka šī pamata pirmā daļa līdz ar to ir jānoraida.

— Par otro pamata daļu

- 63 Prasītājs apgalvo, ka Parlaments nav reāli un pienācīgi izvērtējis pēc būtības šādus argumentus par: pret viņu ierosinātās lietas novēloto raksturu, kas var traucēt pienācīgu Parlamenta darbību pretrunā EKL 10. pantam; veidu, kādā Apvienotās Karalistes iestādes rīkojās ar pieteikumu par viņa imunitātes atcelšanu; pieteikuma par imunitātes atcelšanu skaidrības trūkumu attiecībā uz inkriminēto nodarījumu smagumu un kriminālvajāšanas nepieciešamību; Parlamenta iespējām atcelt privilēģiju.
- 64 Pirmkārt, runājot par tāda pamata neņemšanu vērā, kas ir saistīts ar kavēšanos saistībā ar valsts tiesu iestāžu ierosināto procesu pret Moti, šis kavējums, kā viņš norāda, aizskarot viņa parlamentārieša mandāta īstenošanu un līdz ar to Parlamenta darbību, tādējādi izraisot EKL 10. pantā paredzētā lojālas sadarbības principa pārkāpumu no Apvienotās Karalistes puses.
- 65 Jānorāda, ka Parlaments, atzīdams, ka nekas neradīja šaubas par *Attorney General* apgalvojumiem, ka “Motes viedoklis vai politiskie pienākumi nekādā veidā neietekmē kriminālvajāšanu un [...] izmeklēšana [tikusi] veikta iespējami ātri” un ka *Chichester Crown Court* varēja iesniegt pieteikumu par imunitātes atcelšanu arī gadījumā, ja tai “būtu bijušas šaubas par prokurora vai citas personas nodomiem (kā tas acīmredzami nebija)”, Parlaments netieši, bet skaidri noraidīja pamatu par kavēšanos. Pamatodamies ne tikai uz *Attorney General* iesniegto informāciju, bet arī uz *Chichester Crown Court* analīzi, Parlaments uzskatīja, ka šis kriminālvajāšanas pamatā nebija nekāda nodoma iejaukties Motes deputāta mandāta īstenošanā.
- 66 Jāpiebilst, ka no Juridiskajā komitejā izvirzītajiem prasītāja argumentiem neizriet, ka izmeklēšanas ilgums un līdz ar to kavēšanās, kas esot ietekmējusi viņa ierašanos krimināltiesā, liecinātu par vēlmi traucēt viņa, Eiropas Parlamenta deputāta, darbību.

Motes izteiktie apsvērumi ir atbilde uz *Attorney General* apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem izmeklēšanas ilgums ir saistīts ar informācijas nesniegšanu no viņa paša puses, it īpaši jautājumā par bankas kontu Menas salā, un viņa nepietiekamo sadarbību. Mote apgalvoja, ka viņš faktu par atteikšanos sadarboties ar izmeklētājiem ir apstrīdējis un ka viņš esot vēlējis klusēt, kā to viņam atļaujot tiesības uz aizstāvību. Viņš turklāt uzskatīja, ka izmeklētāju kavēšanās ar *Barclays Bank* nopratināšanu Menas salā neesot attaisnojama. Neviens no šiem apsvērumiem nevar pierādīt jebkādu vēlmi traucēt viņa deputāta darbību.

67 Otrkārt, runājot par Apvienotās Karalistes iestāžu attieksmi attiecībā uz pieteikumu par imunitātes atcelšanu, jāsecina, ka Parlaments norādīja, ka tam nav nekādu šaubu par pieteikuma iesniegšanu atbilstoši formas prasībām. To sakot, Parlaments ņēma vērā prasītāja argumentus par veidu, kādā pieteikums par imunitātes atcelšanu tika noformēts, un secināja, ka neviens no tiem neliedzot šo pieteikumu izskatīt.

68 Treškārt, jākonstatē, ka Parlaments nav pieņēmis nostāju par argumentiem, kas attiecas uz skaidrības neesamību pieteikumā par imunitātes atcelšanu, tostarp attiecībā uz kriminālvajāšanas nepieciešamību, un uz inkriminēto pārkāpumu smagumu. Parlaments tādējādi ir atturējies no jebkādiem vērtējumiem par kriminālvajāšanas nepieciešamību, uz ko aicināts šajā iebilduma pārbaudē, un tādēļ ievēroja Reglamenta 7. panta 7. punktu.

69 Visbeidzot, attiecībā uz iebildumu par iespēju atcelt Protokola 8. pantā paredzēto privilēģiju, Parlaments nav pieļāvis kļūdu tiesību piemērošanā, kā tas ir izklāstīts iepriekš 44.–52. punktā, lemdams par Motes imunitāti, neizsakoties ne par privilēģiju, kas viņam piešķirta kā Parlamenta deputātam, ne par Protokola 8. panta pārkāpumu šajā gadījumā. Tā kā Parlamentam nav pilnvaru atcelt 8. pantā paredzēto privilēģiju, nevar iebilst, ka tas nav ņēmis vērā šajā sakarā izvirzītos argumentus.

70 No iepriekš minētā izriet, ka nav pierādīts, ka apstrīdētajā lēmumā reāli un pienācīgi nav ņemti vērā prasītāja izvirzītie fakti un argumenti.

71 No tā izriet, ka pamata otrā daļa ir jānoraida.

Par pilnīga un pienācīga pamatojuma nenorādīšanu

Lietas dalībnieku argumenti

72 Prasītājs apgalvo, ka Parlamentam ir pienākums pamatot lēmumu par imunitātes atcelšanu. Pamatojuma nenorādīšana esot pretrunā demokrātiskām prasībām, kas Eiropas Parlamentam ir jāievēro ne tikai saskaņā ar LES 6. pantu, bet arī saskaņā ar principu par tā darbību pārskatāmību, kas ir noteikts Parlamenta Reglamentā.

73 Šajā lietā prasītājs uzskata, ka Juridiskās komitejas atzinumā ir norādīts apstrīdētā lēmuma pamatojums, bet viņš apstrīd tā pilnīgumu un piemērotību, jo nav tikuši izskatīti visi izvirzītie argumenti par viņa imunitātes saglabāšanu. Kā viņš uzskata, agrākai Parlamenta judikatūrai imunitātes jomā vajadzēja izraisīt atbilstošu pamatojumu, taču faktiski norādītais pamatojums neļāva nedz lēmuma lasītājiem saprast tā pieņemšanas iemeslus, nedz pusēm novērtēt tā spēkā esamību un iespējami to apstrīdēt.

74 Parlaments lūdz noraidīt šo pamatu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

75 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 21. pantu un Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets un izvirzīto pamatu kopsavilkums. Kā norādīts pastāvīgajā judikatūrā, lai prasība būtu pieņemama, būtiskajiem faktiem un tiesību elementiem, uz kuriem tā pamatota, vismaz kopsavilkuma veidā, taču arī saskaņotā un saprotamā veidā jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta. Lai arī atsevišķos jautājumos prasības pieteikumu var pamatot un papildināt, atsaucoties uz tam pievienotajiem materiāliem, vispārēja atsaucē uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt galveno juridisko argumentu neesamību, kam atbilstoši iepriekš minētajiem noteikumiem ir jābūt ietvertiem prasības pieteikumā (Tiesas 1992. gada 31. marta spriedums lietā C-52/90 Komisija/Dānija, *Recueil*, I-2187. lpp., 17. punkts; Pirmās instances tiesas 1993. gada 29. novembra rīkojums lietā T-56/92 *Koelman*/Komisija, *Recueil*, II-1267. lpp., 21. punkts, un 1999. gada 21. maija rīkojums lietā T-154/98 *Asia Motor France u.c./Komisija*, *Recueil*, II-1703. lpp., 49. punkts; Pirmās instances tiesas 2007. gada 17. septembra spriedums lietā T-201/04 *Microsoft*/Komisija, Krājums, II-3601. lpp., 94. punkts). Līdz ar to Pirmās instances tiesai nav pienākuma pielikumos meklēt un identificēt pamatus un argumentus, ko tā varētu uzskatīt par tādiem, kuri veido prasības pamatojumu, jo pielikumi izmantojami vienīgi pierādīšanas un tehniskos nolūkos (Pirmās instances tiesas 1997. gada 7. novembra spriedums lietā T-84/96 *Cipeke*/Komisija, *Recueil*, II-2081. lpp., 34. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Microsoft*/Komisija, 94. punkts).

76 Šajā lietā prasītājs atsauca uz pilnīga un atbilstīga apstrīdētā lēmuma pamatojuma nenorādīšanu, neminot punktus, kuriem, viņaprāt, trūkst pamatojuma. Prasības pieteikumā ir vienīgi atgādināts, ka modernai demokrātiskai iestādei savi lēmumi jāpamato pilnīgi un atbilstīgi, un tai ir jāizskata visi izvirzītie apgalvojumi, kā arī šāda pamatojuma svarīgums. Mote neprecizē tiesību un faktiskos apstākļus, kurus, viņaprāt, Parlamentam vajadzētu skaidrot papildus. Vienīgais precīzais iebildums attiecas uz

viedokļa izteikšanu pretēji Parlamenta Reglamenta 7. panta 7. punktam, kas bija otrā pamata pirmās daļas priekšmets un kas ar šo spriedumu tika noraidīts.

77 No iepriekš minētā izriet, ka šis pamats ir jāatzīst par nepieņemamu.

Par lēmuma nesaprātīgo un nesamērīgo raksturu

Lietas dalībnieku argumenti

78 Prasītājs apgalvo, ka viņa pret imunitātes atcelšanu izvirzītajiem argumentiem vajadzēja rosināt Parlamentu pieņemt saprātīgu un samērīgu lēmumu un attiecīgi atteikt atcelt imunitāti. Viņš atsaucas uz prasības pieteikuma pielikumā izklāstītajiem argumentiem, norādot, ka tie netiks plaši izklāstīti.

79 Prasītājs apgalvo, ka, nenorādot iemeslu, kas pamatotu argumenta par kavēšanos noraidīšanu, neviena lēmējinstīcija nevar saprātīgi atcelt imunitāti un Parlamentam vajadzēja atteikt privilēģijas vai imunitātes atcelšanu.

80 Viņš izvirza jautājumu par Parlamenta pilnvarām atcelt privilēģiju, nevis imunitāti, jo Parlamenta Reglamentā par privilēģijas atcelšanu nekas nav teikts.

- 81 Prasītājs apgalvo, ka viņa argumentu pilnīga un atbilstīga izskatīšana nebūtu vedinājusi Parlamentu atcelt viņa imunitāti, un viņš atsaucas uz Juridiskās komitejas ziņojumu *Sichrowsky* lietā, lai apgalvotu, ka Parlaments šādu prezumpciju piemēro *fumus persecutionis* gadījumos.
- 82 Prasītājs uzsver pret viņa ierosinātā procesa iekavēto raksturu, kas traucējot Parlamenta darbību un aizskarot Kopienu iestāžu un dalībvalstu lojālas sadarbības principu. Viņš skaidro, ka vēlētos iepazīties ar Parlamenta analīzi par šo aspektu.
- 83 Visbeidzot, replikas rakstā viņš apgalvo, ka Juridiskā komiteja nav izskatījusi viņa iesniegumā minēto pieteikumu par papildu informāciju.
- 84 Parlaments uzskata, ka šim pamatam trūkst pamatojuma.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 85 Runājot par pamatu, kas ir saistīts ar iesniegumā izteiktā pieteikuma par papildu informāciju neizskatīšanu, kas iesniegts replikas stadijā, jāatgādina, ka no Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punkta izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jānorāda strīda priekšmets un jāietver izvirzīto pamatu kopsavilkums un ka ir aizliegts iztiesāšanas laikā izvirzīt jaunus pamatus, ja vien šie pamati nav balstīti uz tiesību un faktiskiem apstākļiem, kas ir atklājušies procesa laikā. Tomēr pamats, kas pieteikumā par lietas ierosināšanu tieši vai netieši papildina iepriekš izvirzītu pamatu un kam ar to ir cieša saikne, ir jāatzīst par pieņemamu (Pirmās instances tiesas 1990. gada

20. septembra spriedums lietā T-37/89 *Hanning/Parlaments, Recueil*, II-463. lpp., 38. punkts). Līdzīgs risinājums attiecas uz iebildumu, kas izvirzīts pamata atbalstam (Pirmās instances tiesas 2002. gada 21. marta spriedums lietā T-231/99 *Joyson/Komisija, Recueil*, II-2085. lpp., 156. punkts).

86 Šajā lietā prasītājs replikas rakstā pirmo reizi ir izvirzījis iebildumu par to, ka Juridiskā komiteja nav izvērtējusi viņa pieteikumus vai jautājumus, kas ir saistīti ar papildu informācijas iegūšanu. Šis iebildums, kas konkrēti attiecas uz pieteikuma par imunitātes atcelšanu izskatīšanu Juridiskajā komitejā un nevis to apstākļu izvērtēšanu, ko Parlamentam esot vajadzējis ņemt vērā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā, nevar uzskatīt par pieteikumā par lietas ierosināšanu izvirzīto iebildumu papildinājumu.

87 Tādēļ tas ir jāatzīst par nepieņemamu.

88 Runājot par iebildumu, ka iesniegumā izvirzītajiem argumentiem vajadzēja rosināt Parlamentu pieņemt saprātīgu un samērīgu lēmumu, atsakot imunitātes atcelšanu, jākonstatē, ka šie argumenti nav izvirzīti prasības pieteikumā un ka prasītājs aicina atsaukties uz šo iesniegumu, kas ir pievienots pielikumā. Saskaņā ar iepriekš 75. punktā minēto pastāvīgo judikatūru Pirmās instances tiesai nav pienākuma pielikumos meklēt un identificēt pamatus un argumentus, ko tā varētu uzskatīt par tādiem, kuri veido prasības pamatojumu.

89 Tādēļ šis iebildums ir jāatzīst par nepieņemamu, izņemot daļā, kas attiecas uz valsts tiesu iestāžu izraisīto kavēšanos. Tomēr, tā kā Pirmās instances tiesa par šo pēdējo argumentu jau lēmusi iepriekš 64.–66. punktā, tas ir jānoraida kā nepamatots.

90 No visa iepriekš minētā izriet, ka šis pamats ir jāatzīst par daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu, un prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 91 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā ka prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Parlamenta prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (septiņā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **Ešlijs Neils Mote sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Eiropas Parlamenta tiesāšanās izdevumus.**

Forwood

Šváby

Truchot

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2008. gada 15. oktobrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

N. J. Forwood